

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 160/2023-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Gallo, s. r. o., Jilemnického 4012/30, Martin, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Michal Gallo, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 266/2020 a jeho uzneseniu z 27. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením všeobecného súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Cdo 266/2020-401 z 27. októbra 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) zrušiť. Zároveň navrhuje priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na Okresnom súde Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) sa od roku 2012 viedlo konanie (sp. zn. 9 C 35/2012, pozn.) o určenie neplatnosti dražby, v ktorom sťažovateľka vystupovala v procesnom postavení žalovanej v 1. rade.
3. Okresný súd vo veci sťažovateľky naposledy rozhodol rozsudkom č. k. 9 C 35/2012-322 z 12. júna 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 12. júna 2018“), ktorým určil, že dražba z 5. marca 2012 týkajúca sa nehnuteľností špecifikovaných vo výroku I tohto rozsudku je neplatná (výrok I). Zároveň žalobu žalobkyne vo zvyšnej časti zamietol (výrok II) a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok III). O odvolaní žalovaných v 1. a 3. rade podanom proti výroku I rozsudku okresného súdu z 12. júna 2018 rozhodol krajský súd rozsudkom č. k.

3 Co 198/2018-361 zo 7. mája 2019 (ďalej len „rozsudok krajského súdu zo 7. mája 2019“) tak, že rozsudok okresného súdu z 12. júna 2018 potvrdil vo výroku I a III, pričom žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Sťažovateľka a žalovaná v 3. rade podali proti rozsudku krajského súdu zo 7. mája 2019 dovolanie podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením. Dovolanie sťažovateľky a žalovanej v 3. rade bolo odmietnuté podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Najvyšší súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovaným v 1. a 3. rade.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že k porušeniu jej práva na spravodlivý proces došlo tým, že:

- a) najvyšší súd sa nevysporiadal s námietkou uplatnenou v bode 5 dovolania o tom, že uznesením krajského súdu z 18. júna 2014 došlo k zrušeniu rozsudku okresného súdu zo 17. októbra 2013 z dôvodu porušenia § 11 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov bez toho, aby sťažovateľka vzniesla túto námietku v konaní;
- b) súdy nesprávne právne posúdili otázku trojmesačnej prekluzívnej lehoty na podanie žaloby o neplatnosť dražby, ktorú vyhodnotili v prospech žalobkyne, čo jej umožnilo dopĺňať okruh žalovaných aj po uplynutí tejto lehoty.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

7. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavný súd preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania [§ 39 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd najskôr uvádza, že v okolnostiach predbežne prerokovanej veci mohol uvažovať o dôvode odmietnutia ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (m. m. IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020, IV. ÚS 163/2021), a to v nadväznosti na zmätočnosť ústavnoprávne relevantného odôvodnenia smerujúceho priamo proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu. Úlohou ústavného súdu totiž nie je domýšľať si, v čom má spočívať porušenie namietaných práv sťažovateľky. V snahe predísť formalistickému odmietnutiu ústavnej sťažnosti a majúc na mysli, že sťažovateľka predostrela ústavnému súde aj námietku nevysporiadania sa najvyššieho súdu s časťou jej dovolania, ústavný

súd pristúpil k jej predbežnému prerokovaniu tak, ako je uvedené v nasledujúcich bodoch tohto uznesenia.

9. Ústavný súd zdôrazňuje, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k odmietnutiu dovolania sťažovateľky podľa § 447 písm. f) CSP, keďže dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

10. Ústavný súd konštatovať, že sťažnostná argumentácia sťažovateľky je formulovaná tak, že vo svojej podstate nesmeruje proti spôsobu posúdenia jej veci najvyšším súdom, ktorý odmietol jej dovolanie z dôvodu nevymedzenia dovolacích dôvodov spôsobom ustanoveným zákonom. Sťažovateľka koncipovala jej ústavnú sťažnosť bez ohľadu na predmetnú skutočnosť, t. j. tento fakt úplne ignoruje. Argumentuje totiž „len“ tým, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jednou z jej dovolacích námietok a tým, že súdy nesprávne právne posúdili prekluzívnu lehotu v otázke rozšírenia okruhu žalovaných.

11. Ústavný súd, ktorý je viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti podľa § 45 zákona o ústavnom súde pristúpil k predbežnému prerokovaniu tejto ústavnej sťažnosti v rámci označeného zákonného ustanovenia.

12. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 144/2016, II. ÚS 59/2019).

13. Ústavný súd považuje za dôležité uviesť, že otázka posúdenia, či v konkrétnej veci sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v rámci takého konania do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (m. m. IV. ÚS 531/2021). Ak prípustnosť dovolania sťažovateľka odvodzovala od skutočností uvedených v § 421 ods. 1 CSP, musela uviesť ten z dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) alebo c) CSP, ktorý z jej pohľadu atribúty uvedené v tomto ustanovení napĺňa, a zároveň aj vymedziť relevantnú právnu otázku. Keďže sa tak v okolnostiach predbežne prerokúvanej veci podľa názoru najvyššieho súdu nestalo, najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol. Podrobne a zrozumiteľne ale popísal, z akých dôvodov dospel k predmetnému záveru (s. 5 až 8 napadnutého uznesenia, pozn.). Keďže tieto dôvody sťažovateľka nenamietala a navyše obsah napadnutého uznesenia je jej dobre známy, ústavný súd nepovažoval za potrebné jeho rozhodné časti opätovne citovať.

14. Ústavný súd sumarizuje, že argumentačný základ ústavnej sťažnosti smeruje proti skutočnostiam, ktoré neboli predmetom posudzovania najvyššieho súdu, a to vzhľadom na dôvod odmietnutia dovolania podľa § 447 písm. f) CSP. Predmetný spôsob odmietnutia dovolania (jeho odmietnutie z nesprávneho dôvodu či nedostatočné odôvodnenie takého odmietnutia, pozn.) sťažovateľka žiadnym spôsobom nenamietala. Vzhľadom na uplatnené námietky sťažovateľky v spojení so skutočnosťami popísanými v bode 13 tohto uznesenia ústavnému súdu neostávalo iné

ako konštatovať, že v okolnostiach prerokúvanej veci nenašiel medzi sťažovateľkinou argumentáciou, napadnutým uznesením a označenými právami (bod 1 tohto uznesenia, pozn.) takú príčinnú súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení ňou namietaných práv. V dôsledku uvedených faktov odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Iba samotná skutočnosť, že výsledok konania nie je taký, aký by si sťažovateľka želala, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jej práva na spravodlivé súdne konanie a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným (m. m. I. ÚS 188/06).

15. Do pozornosti je nevyhnutné dať aj skutočnosť, že k ústavnej sťažnosti pripojené plnomocenstvo neobsahuje výslovné uvedenie, že sťažovateľka udeľuje zvolenému právnomu zástupcovi splnomocnenie na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom tak, ako to explicitne vyžaduje § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde (obsahuje explicitné udelenie splnomocnenia na zastupovanie v konaní pred najvyšším súdom, pozn.). Napriek tomu, že ide o odstrániteľný nedostatok ústavnej sťažnosti, ústavný súd s prihliadnutím na výsledok konania nepristúpil k jeho odstraňovaniu, a to z dôvodu procesnej ekonómie, keďže ani jeho prípadné odstránenie by nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o ústavnej sťažnosti sťažovateľky, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

16. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu